

BÖNGÉSZŐ JÁTÉK 2015-2016

4. FORDULÓ

-olvasmány-

Bizonyára ismerős számotokra Doktor Bubó figurája, aki bagolydoktor lévén az erdőlakó állatok betegségeit kezeli, több-kevesebb sikerrel, Ursula nővér, a tenyeres talpas barnamedve asszonyság segítségével. A róluk szóló könyvből olvashattok egy részletet, azaz egy „kezelést”.

Romhányi József: Doktor Bubó

Első kezelés

Bubó doktor kissé nyugtalanul röpködött fel-alá rendelőjében. Bánatára az őszi náthaláz már elvonulóban volt, így már vagy félórája senki se kopogtatott az ajtón. A doktor pedig csak akkor volt igazán elemében, mikor sűrűn vethette oda Ursulának: „Kérem a következőt!”. Rajongója ugyanis ezekben a kényszerű pihenőkben gyengéd érzelmeinek ezer apró jelével, finomnak vélt célzásokkal, óvatos kis kacérkodásokkal igyekezett magához édesgetni álmai lovagját, akit ez mindig zavarba ejtett. Legkönnyebben úgy nyert egérutat, ha Ursulától friss pletykák után érdeklődött.

- Azt mesélik, hogy a vadkocáné férje, az a fékevesztett kan, rettegésben tartja az egész családját...

- Mondja, nem iszik az a garázda disznó?

- Nem-e? Pocsolyarészegen ment haza tegnap is. Azzal kezdte, hogy egyenként sódaron rugdosta kilenc kis ártatlan malacát, aztán püff, neki az anyjuk dagadójának. Mikor ezt meghallottam, felháborodásomban át akartam szaladni, hogy lekeverjek neki egyet. Csak azért nem tettem, mert tudom, hogy az én doktorkám nem híve az ilyen gyógymódoknak.

- Jól mondja. Ha a tudományra bízunk magunkat, ütlegelés nélkül is pofonegyszerű megoldásokra jutunk. Mindenesetre megnézem magamnak a fickót...

Ursula azonnal ajánlkozott, hogy elkíséri a doktort, mert a vaddisznóékhoz a legsötétebb sűrűn át vezetett az út. Jól tudta azonban ezt Bubó is, ezért sürgősen a levegőbe emelkedett. Ott csak Ursula szárnyaló vágyai szegődhetek mellé útitársául.

A doktor hamarosan rátalált a garázdára. Egy mocskos dagonyából mászott elő a kan, dülöngélve, lucskosan. Duhaj nótázása felverte az erdő csöndjét:

Hajde,
akkor szép a kan, ha ronda,
tudja ezt az egész konda.
Akkor jó a kan, ha rossz,
a pofája csupa kosz,
röfi-röfi-röff!
lhaj-karaj! Dínom-dánom!
nagyot rúgok a kocámon.
A koca csak azért van,
üsse-verje jajt a kan!
röfi-röfi-röff!”

Bubó doktor megborzongott: „Micsoda erkölcsi fertő! Mit szenvedhet szegény vadházastársa!”

A doktor nem látta értelmét, hogy azonnal beavatkozzék. Sejtette, hogy egy ittas állapotban lévő, részeg disznót nem lehet a józan értelemre ható, szelíd meggyőzés eszközeivel azonnal jó útra

téríteni. Úgy határozott hát, hogy előbb körülnéz az ólja táján, megismerkedik életkörülményeivel. Sok esetben ugyanis a garázda bűnök melegágya a családi alom körül keresendő.

Bubó nemsokára rá is akadt a vadsertéscsalád meglehetősen elhanyagolt lakhelyére. Megbújt egy tölgyfa ágán, és onnan figyelte a háziak életét. A koca malacaival a mosóteknő mellett állt, hogy magzatait legalább némileg tisztába tegye. Hangosan pörölt a kicsinyekkel:

- Jól összemalackodtátok magatokat! Nem tudtok vigyázni a tisztaságra?!

A legnagyobb kismalac szipogva mentegetőzött:

- Apuka megtilotta!

Az anyakoca felröfönt:

- Ó, az az átokozott! Még a családját is mocsokba akarja taszítani!

Bubó elejét akarta venni a további szitkozódásnak, nehogy az anya végleg az apjuk ellen uszítsa csemetéit, mielőtt a jótékony orvosi beavatkozás folytán abból újra szerető, gondos családfő lesz. A kocához röppent.

- Bocsánat, asszonyom, csak néhány pillanatra... Segíteni szeretnék önnek.

Vadkanné máris egy halom szennyes lökött Bubó elé.

- Akkor mossa ki!

Az orvos zavartan pislogott. A kocából közben csak ömlött a szó:

- Máskor egyedül szoktam, de az a piszok férjem tegnap páros csülökkel szétrúgta az oldalasomat. És tudja, miért? Mert csak moslékot tudtam neki adni, pedig az éhes disznó makkal álmodott. Nézze meg a helyét!

Balszerencsére éppen ekkor toppant be a kan.

- Hinnye! Azt a mocskos pofátokat! Hogy az a ...!

Az alaptalan gyanúsítás további terjedelmes szövegét a jó ízlésű doktor természetesen nem hallgatta végig. Röptében távozott, már csak azért is, mert a háborgó férj egy vályú szutykos vizet zúdított utána.

- Na megállj, te pápaszemes fajankó! Ha én egyszer utánad repülök, az agyaramra tűzöm a püspökfalatodat!

Bubó doktor ezen az éjszakán le se hunyta a szemét. Azon töprengett, mi módon emelhetné ki a garázda részegét a fertőből. Másnap Ursulát is beavatta gondjaiba.

- Bevallom magának, ez esetben szinte tanácstalan vagyok. Nem látok lehetőséget az eredményes beavatkozásra, noha a kóreset világos. Vadkan úrnak nincs része sikerélményekben. Ezek hiányát igyekszik pótolni italos állapotban elkövetett garázdaságaival.

Bámulója álmétkodva szólt:

- Milyen szép, tudományos, amit mond, drága doktorom! És én, csacska, még azt hittem, hogy egy közönséges, javíthatatlan, mocskos, részeg gazfickóval van dolgunk!

A doktor szelíd fejcsóválások közt folytatta:

- Sajnos nem tudom bebizonyítani magának, mennyire téved, mert ezt az ocsmány disznót, illetve ezt a szerencsétlen lelkibeteget a legravasabb ígéretekkkel se tudtam a rendelőmbé csalni, hogy lassú aprólékos gyógykezelésben részesíthessem. Megüzentem neki például, hogy ingyen beoltom bárányhimlő ellen. Olyan gorombaságot üzent vissza, amilyenre csak egy emlősállat képes!

A szárnyas doktor faji előítéletei sértették ugyan Ursula önértetét, de a szemérmes hölgy most mindent elengedett a füle mellett.

- És mit kapok, ha én idevarázslom magának ezt az akaratos kant?

- Illő jutalomban részesítem – ígérte óvatosan a doktor.

Másnap még kedvetlenebbül látott a rendeléshez. Rossz kedélyét csak fokozta, hogy csupa érdektelen beteg nyitott rá, apró kis panaszokkal. Előbb a sündisznóból kellett kihúznia egy tüskét, aztán a százlábú negyvenhetedik bal bokájának ficamát kellett helyreugrasztania. Unottan szólt oda asszisztensének:

- Kérem a következőt.

Ursula győztes mosollyal, bájos, szobalányos pukedlivel tárta ki az ajtót.

- A beteg tálalva van!

- Ó! – ennyit tudott mindössze szólni a meglepett doktor. A nagyszájú páciens úgysem hagyta volna szóhoz jutni.

- Na, ide azt a potya piát, amit ez a tagbaszakadt cseléd ígért, vagy rögtön szétrúgom ezt az egész dohos csehót!

Bubónak be kellett látnia, hogy saját, ingyenoltásra csalogató csele nem ért fel Ursula ötletével. Le is szögezte:

- Megjegyzem, logikus. A részeges nem oltást szokott szomjazni, hanem szomjat szokott oltani...

A vaddisznó fürkész tekintete ekkor a gyógyszeres állványon sorakozó üvegekre szökkent. Ott is termelt nyomban a polc mellett, és lekapta a legnagyobb, halálfejes címkével ellátott üveget.

- Aha! Ez az!

És mielőtt az orvos beavatkozhatott volna, fenékig ürítette a flaskót. Bubó rémülten várta a következményeket, de mivel az iszákos egy röpke böffenés után még egy köcsöggel kért, némileg megnyugodva hebegte

- Vizsgálat után majd még megkínálom valamivel... Most foglaljon helyet...

A beteg gyanakodva nézegette az orvos köpenyét.

- Előbb tegye ki a tűt a zsebéből, hapsikám. Utálom, ha spēkelnek.

A pszichiáter igyekezett megnyugtatni betegét, hogy a kezelés kezdetben csupán rövid analízisre szorítkozik, és még azt is sikerült megértetni, hogy ez az ijesztő szó tulajdonképpen csak egy kis beszélhetést jelent. A vadkan végre ráállt, hogy leüljön. A doktor ekkor odabökte Ursulának:

- Jegyezze a legfontosabbakat!

A beteghez fordult ezután.

- Beszéljen, kérem, valamit szopósmalac koráról!

A kan felhorkant:

- Mi a rossebet?! Olyan volt, mint a többi mocskos, retkes, bűdös, koszos...

Ursula közbepattogott:

- De kérem! Én ilyeneket nem írok!

Bubó megnyugtatta:

- A szeméremértő, disznó szavak helyét kipontozhatja, kisasszony.

Nyájasan fordult újra a kérdezett felé.

- Folytassa bátran, uram!

- Mi a francnak? Az én malacságom egy rühös...

- Pontok, pontok, estébe – huhogott közbe a doktor, hogy a mocskóaratnak gátat vessen.

Az analízist most tesztkérdésekkel folytatta:

- Mondja, kérem, mi jut önnek erről a szóról eszébe: „fészek”?

A tesztválasz:

- A fészkes fene, az a nyüves...

Ursula ráripakodott:

- De kan úrrr!

Még a modortalannak állt feljebb! Megbökte a doktort.

- Hé! Mondja meg ennek a spinének, hogy ne pofázzon bele!

- Nyugalom, nyugalom! – csitítgatta az acsarkodókat a lélekbúvár, majd egy intelligencia-tesztkérdéssel folytatta vizsgálatait:

- Mondjon nekem a „vonzalom” szóra rokonértelmű szavakat!

- A sógor! Az rokon! Szentségít a bűdös fajtájának!

- Válogassa meg a szavait! – mordult fel Ursula most már dühösen.

Bubó csendre intette heveskedő munkatársát, majd az őszinte jóakarát hangján intézett intelmet pácienséhez:

- Ön egy kissé szabadszájú, barátom. Néha túl erős kifejezéseket használ hölgyek társaságában. Ezt biztosan a neje is nehezményezi!

A kan hörögve ugrott fel.

- Az asszony?! Szóval innét fúj a szél? Az a vályúpofájú néember bemószerolt! Azt a szutykos keservit annak a kocsonyának való, mócsingos pofájának! Na, majd kap az tőlem olyat arra a pocsolójában pácolt, rezgő tokájára...!

Vad indulat szikrázott a kan szemében, amint átkozódva az ajtó felé csörtetett. Bubó, hogy megpróbálja visszatartani, elébe állt:

- De kan úr! A kezelés!

- Eriggy az utamból, te nyamvadt tojásszőkevény! – fenyegetőzött a felbőszült páciens, és talán tetteleg is bántalmazta volna jótevőjét, ám Ursula ekkor, mintha valami nagyobb valaminek akarna helyet csinálni, gyengéden félretolta Bubót.

- Megbocsát, doktor úr!

A kan már újra rákezdte:

- Na, csak csörtessek haza, úgy tarján csapom...!

Ekkor bizonyosodott be, milyen előrelátóan cselekedett Ursula, mikor az imént a doktort finoman arrébb tessékelte. Attól az egyetlen, de elemi erejű pofontól ugyanis, amit a nővérke mázsás kacsójával a garázda füle tövére illesztett, a páciens estében elsodorta volna a gyenge alapokon álló pszichiátert is.

Bubó doktor csak néhány zavart krakogással fejezte ki az eljárás helyességét vitató kételyét. Talán megtoldotta volna a véleménynyilvánítását gyógyászati elveinek ide vonatkozó ismertetésével is, de a letaglózott vadkan különös, váratlan magatartása lekötötte minden figyelmét. A páciens feltápászkodva, jámbor képpel pislogott Ursulára, majd az esés közben félresöpört bútordarabokat gondosan helyükre igazítva, szelíden, sőt szerény alázattal így szólt:

- Bocsánatért esedezem, ha esendő testem kárt tett volna e becses berendezésben. És most bocsássátok el szolgátokat, hogy vezekelve, lélekben megújulva, tisztán állhasson majdan az Úr hússzéke elé...

E szavakkal a vadkan görnyedezve az ajtó felé farolt, majd mély bókkal távozott.

Ursula ocsúdott fel előbb a meglepetésből.

- Érdekes! Hirtelen milyen gyökeresen megváltozott!

Bubó megpróbált elfogadható, tudományos magyarázatot találni:

- Bevallom, nem számítottam Vadkan úr kóresetében ilyen gyors eredményre. Ám egy alapos sokk-kezelés, agyrázkódással körítve, néha csodát művel.

Ursula, elismerő szavakért koldulva, hozzáfűzte:

- És én mindig mindenben azon leszek, hogy az én csodadoktorom még sok ilyen csodát művelhessen...

- Hm... Köszönöm... - motyogta pislogva Bubó.

A nővérke ennél jóval melegebb szavakat remélt, és alig leplezett csalódással látott hozzá, hogy a vadkan által szétzilált berendezést helyreigazítsa. A pszichiáter gondolatai még mindig a gyógyult körül forogtak:

- Remélem, nem esik vissza...

- Ide semmi esetre sem – mutatott Ursula egy szétroncsolt széklábra. – Legközelebb az üres sarok felé irányítom...

A doktor el akarta kerülni az újabb sokkolást.

- Nem kerül rá sor, kedves, ha hamarosan kontrolláljuk az állapotát, és arra serkentjük, hogy otthoni környezetében is jámboran viselkedjék. Holnap rendelés után meglátogatom. Ha kedve van, elkísérhet...

- Boldogan! – lelkesedett a szerelmes munkatárs.

Emlékezetes marad tán mindörökre Ursulának az a gyönyörű út, mely tüskés bozótok, bogáncsok közt vezetett a sűrűn át a vaddisznótanyáig. A doktor eleinte minduntalan fennakadt egy-egy vendégmarasztaló, tövises ágon. Végül is kénytelen volt elfogadni rajongója ajánlatát, hogy az utat a továbbiakban annak ölében tegye meg. Mikor a tanya körüli mocskos tisztásra értek, sietve kiszökkent e kínosan gyengéd ölelésből.

- Na végre! Na végre, itt vagyunk! – tette hozzá javítólag, sietve.

A tanyán a múltkori viszonyokhoz képest meglehetősen rend uralkodott. A családfő éppen vizet hordott az itatóvályúba. Néma igyekezettel tette a dolgát, ábrázatán a sokk-kezelés óta felvett, megjámborodott vonásokkal Bubó elégedetten súgta oda Ursulának:

- Nézze csak! Még tart a hatás...

Szemlélődésüket meglepő esemény zavarta meg. Kírontott az ól mögül a koca. Minden ok nélkül egy lyukas fenekű, rozsdás lavórt vágott férjeura fejéhez, majd mellsőjét oldalasához illesztve, vad szitkozódásba kezdett:

- Szaporábban, te semmirekellő, nyimnyám, pipogya disznó! Ezért zabáltatlak? Hogy a rosseb abba a mocskos pofádba!

Perdült erre máris a kan, hogy újabb vödör vízért loholjon. Észrevette már akkor a tisztás szélén leleskedő gyógyítóit, de csak egy bágyadt, szemrehányó tekintettel mertte panasolni sorsa balra fordulását. Bubó doktor kissé feszengve kezdte figyelni a dolgok további alakulását. A vadkan lihegve loholt a forduló után az ólhoz és hitvesének hízelkedni akarván, a friss vizet e szavakkal kínálta fel:

- Csillapítsd szomjadat, ó, malackáim szülőanya!

Az anyakoca erre is durván röffent rá:

- Ne törleszkedj, te mocséta, te pocsek, hanem gürcölj, különben visszaküldelek a doktorhoz!

A vadkan térdre rogyva, összetett csülökkel könyörgött:

- Jaj, csak azt ne! Irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

- Na azért! – bökte oda a vadkoca, és szavai nyomatékaul úgy sonkán illette a boldogtalant, hogy az nyomban elrohant egy újabb fordulóra.

Bubó doktor a feje búbját vakargatta. Ez a mozdulat nála mindig a nehéz döntések előtti élénk töprengés esetében következett be. Aztán Ursulához fordult.

- Khm! Kisasszony, szeretném, ha rábeszelné egy kis utókúrára...

- Szó sincs róla. Az asszonyt! Félek ugyanis, hogy betegünk belepusztul ebbe a rohamos gyógyulásba. Mert jegyezze meg kegyed is, kisasszony, boldogult elmebelgyógyász professzorom bölcs tanítását: *Sohasem szabad a lázat annyira csillapítani, hogy a páciens kihűljön...*